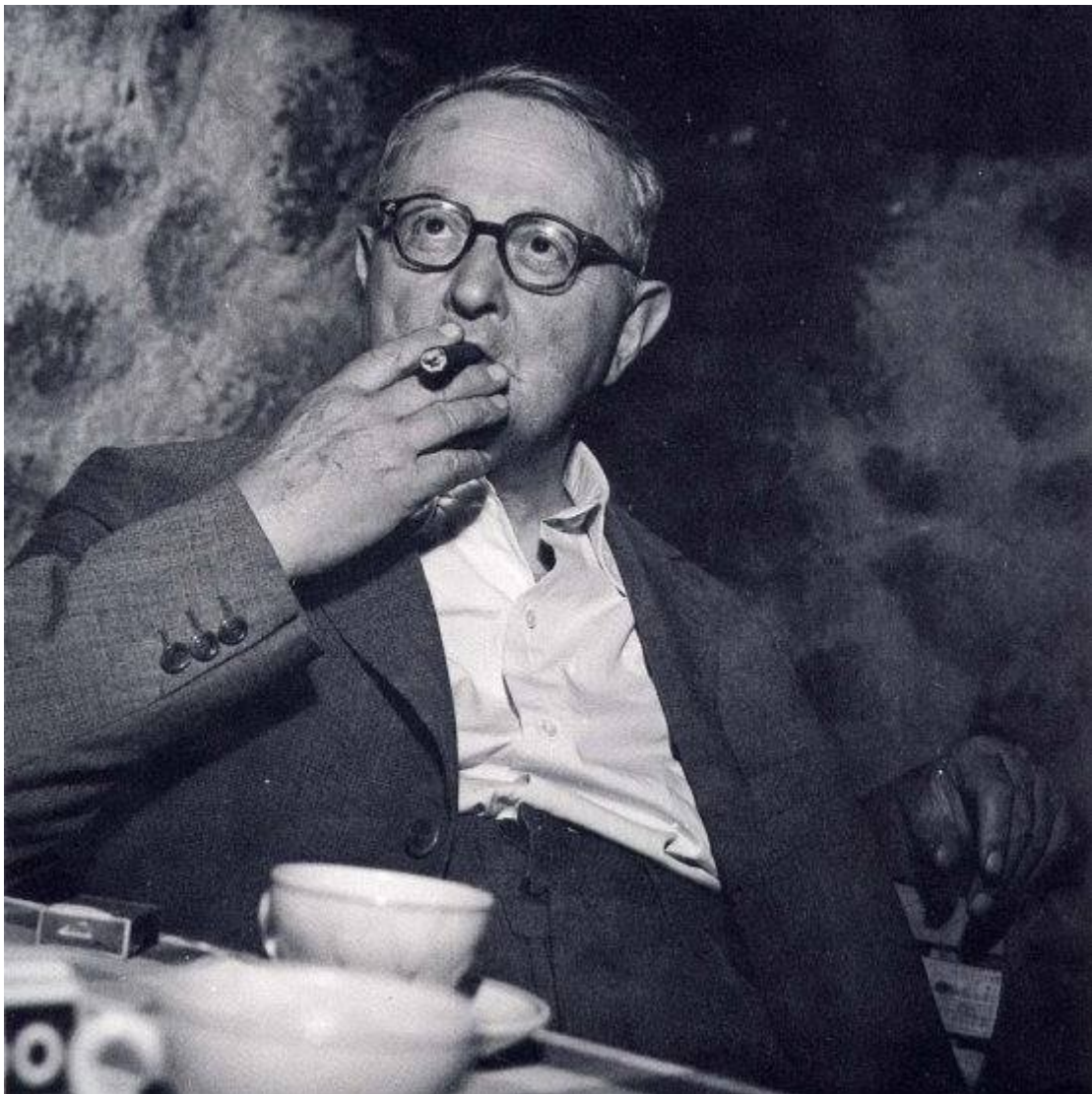


**ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΤΑΛΙΚΗ ΠΟΙΗΣΗ**  
**POESIA ITALIANA CONTEMPORANEA**

**2 Ποιήματα του Καμίλο Σμπάρμπο**  
**2 roemas di Camillo Sbarbaro (1888-1967)**

Μετάφραση: Σωτήρης Παστάκας

Traduzione: Sotirios Pastakas



Nato nel 1888 a Santa Margherita Ligure, Camillo Sbarbaro visse a lungo a Genova, dove, terminati gli studi, trovò dapprima un impiego presso un'industria siderurgica, poi intraprese l'insegnamento del greco. Nel 1914 pubblicò la sua prima raccolta in versi sulla rivista letteraria «La Voce» e partecipò, ma senza l'entusiasmo di tanti altri intellettuali, alla Prima guerra mondiale nelle file della Croce Rossa. Costretto ad abbandonare l'insegnamento per aver rifiutato l'iscrizione al partito fascista, visse lontano dal clamore degli ambienti politici e culturali, dando ripetizioni di latino e greco e svolgendo un'importante attività di traduttore di autori greci (Sofocle) e francesi (Stendhal, Flaubert, Huysmans). A partire dal 1951 si ritirò a Spotorno, dove, con la sorella, mise insieme un'interessante collezione di muschi e licheni, per la quale ottenne anche dei riconoscimenti internazionali. Morì a Savona nel 1967

Ο Καμίλο Σμπάρμπαρο (Camillo Sbarbaro) γεννήθηκε στη Σάντα Μαργκερίτα Λίγκουρε το 1888 και πέρασε όλη του τη ζωή στη Λιγκούρια. Μετά από την άρνησή του να γίνει μέλος του φασιστικού κόμματος, απολύθηκε από την εργασία του (καθηγητής μέσης εκπαίδευσης) και βιοπορίστηκε παραδίδοντας ιδιαίτερα μαθήματα (λατινικά και αρχαία ελληνικά). Ταυτοχρόνως αφιερώθηκε στη βοτανολογία κι απέκτησε διεθνή φήμη στη μελέτη των λειχήνων. Οι συλλογές ποιημάτων του είναι *Resine* (1911), *Pianissimo* (1914), *Rimanenze* (1955) e *Versi a Dina* (1961); και διάφορες συλλογές σε ποιητική πρόζα με τον ίδιο τίτλο *Trucioli* (1910-1940, και 1948). Ασχολήθηκε επίσης με τη μετάφραση κι απετέλεσε παράδειγμα για τον Σάμπα και τον Μοντάλε ο οποίος του αφιέρωσε την πρώτη του ποιητική συλλογή (*Ossi di seppia*, 1925). Πέθανε στο Σποτόρνο το 1967.

\*

Taci, anima stanca di godere  
e di soffrire (all'uno e all'altro vai  
rassegnata)

Nessuna voce tua odo se ascolto:  
non di rimpianto per la miserabile  
giovinezza, non d'ira o di speranza,  
e neppure di tedio.

Giaci come  
il corpo, ammutolita, tutta piena  
d'una rassegnazione disperata.

Non ci stupiremmo,  
non è vero, mia anima, se il cuore  
si fermasse, sospeso se ci fosse  
il fiato...

Invece camminiamo,  
camminiamo io e te come sonnambuli.

E gli alberi son alberi, le case  
sono case, le donne  
che passano son donne, e tutto è quello  
che è, soltanto quel che è.

La vicenda di gioia e di dolore  
non ci tocca. Perduto ha la voce  
la sirena del mondo, e il mondo è un grande  
deserto.

Nel deserto  
io guardo con asciutti occhi me stesso.

\*

Σώπα ψυχή μου, κουράστηκες πια ν' απολαμβάνεις  
και να υποφέρεις (και στα δυο τραβάς υποταγμένη).  
Όσο κι αν σ' αφουγκράζομαι, δεν ακούω καμιά φωνή  
θρήνου, για την αξιολύπητη νιότη, καμιά  
φωνή οργής ή ελπίδας,  
ούτε καν πλήξης.  
Κείτεσαι  
σαν το κορμί, αποσβλωμένη, γεμάτη  
απελπισμένη συγκατάβαση.

Δεν θα σαστίσουμε,  
έτσι ψυχή μου, κι ας σταματήσει  
η καρδιά κι ας μας κοπεί  
η ανάσα...  
Κι όμως πηγαίνουμε  
αντάμα εσύ κι εγώ σαν υπνοβάτες.  
Τα δέντρα εξακολουθούν να είναι δέντρα,  
τα σπίτια να είναι σπίτια, οι γυναίκες  
που μας προσπερνούν είναι γυναίκες.  
Όλα είναι εκείνο που είναι,  
μονάχα αυτό που είναι.

Η περιπέτεια της χαράς και του πόνου  
δεν μας αγγίζει. Έχασε τη φωνή της  
η σειρήνα του κόσμου κι ο κόσμος έγινε  
μια μεγάλη έρημος.  
Στην έρημο  
κοιτάζω με μάτια στεγνά τον εαυτό μου.

\*

La bambina che va sotto gli alberi  
non ha che il peso della sua treccia,  
un fil di canto in gola.

Canta sola  
e salta per la strada: ch  non sa  
che mai bene pi  grande non avr   
di quel po' d'oro vivo per le spalle,  
di quella gioia in gola.

A noi che non abbiamo  
altra felicit  che di parole,  
e non l'acceso fiocco e non la molta  
speranza che fa grosso a quella il cuore,  
se non   troppo chiedere, sia tolta  
prima la vita di quel solo bene.

\*

Το κοριτσ κι που τρ χει κ τω απ  τα δ ντρα  
δεν  χει παρ  το β ρος της κοτσίδας του,  
 να λιανοτρ γουδο στο λαρ γγι.  
Τραγουδ ει μοναχ  του  
και χοροπηδ ει στο δρ μο-γιατ  δεν ξ ρει  
πως δεν θα βρει μεγαλύτερη χαρ   
απ  εκ ينو το ελ χιστο χρυσ φι στους  μους  
απ  εκ ινη τη χαρ  στη φωνή.

Κι εμ ις που δεν  χουμε  
 λλη ευτυχ  παρ  τις λ ξεις,  
κι  χι την αναμ νη φωτι  και την ελπίδα  
που της φουσκ νουν την καρδιά,  
ας μας επιτραπ ει να ζητ σουμε,  
να πεθ νουμε πρ τα εμ ις,  
πριν ξεψυχήσει αυτ  η μοναδική ομορφ ι ..

